

Dělal Rumíček minulý úterý odpoledne.

Když jsem přijela dom z práce, čekali na mě fšící kousek od tramvaje a doma potom Rumíček nesmlouvavě prohlásil, že ešče ešivá spolu nepůjdeme. No jasně, že půjdeme Rumíčku!! To mu to nemůžete odepřít, když je to takhle nutný □ □ . Tak nutný, že jsem se ani nepřevlíkala, jen hodila do bytu kabelku, vyměnila ji za venčící kapsičku, kde máme pytlíky a balonek a dobrůtky a šlo se.

Měla jsem za to, že si to tak nějak trošku obejdeme, ale pak se nám to nečekaně protáhlo □ . Dílem jsme se nejdřív jen tak spolu courali, dílem jsme si trošku hráli, ale.... vzhledem k tomu, že tráva není posekaná, byl Rumíček znechucenej, protože prostě balonek po tom kopci NEBĚHAL. Tak vám ho to votrávilo, že ho tam radši nechal, když nespolupracuje. Bylo tudíž nutno ho tam vyslat zpátky s tím, že naprosto jeho znechucení chápu, ale bylo by dobrý, kdyby balonek dovalil, že ho klidně ponesu. Ale nechat ho tam nechceme □ .

A tak jsme to balonkování nahradili různějma blbinka při kterých se dají využít lavičky, sloupy, různý budky, schody a tak. Říkala jsem si, že dojdeme k baráku, kde bydlela máma a pak to otočíme domů. A přesně na jeho rohu jsem si všimla slečny, kterak s nějakým pánem mohutně něco řeší na telefoně. U nohou měla přepravku. Jak jsem odhadovala, tak přepravku s kočkou. Jak jsem k nim docházela, nevypadalo to, že by ten zádrhel s pánem už vyřešili. A tak jsem se zeptala, jestli můžu pomoci. Můj odhad, že slečna hledá veterinu a pán tápe se ukázal jako naprosto přesný. Ono taky, když člověk nemá zvíře, těžko bude mít přehled o tom, kde jaká veterinu je a starší člověk se v telefonu neorientuje. A slečna hledala poměrně novější kliniku, která je tak trochu bokem. A navíc - i dost daleko od místa, kde jsme se nacházeli. A tetkon jak to vysvětlit, že jo. Abych jí neposlala někam úplně jinam. Znáte to, ženská, když vysvětluje cestu.... nemusí to vyjít □ . A tak jsem teda navrhl, že bude bezpečnější, když tam nakonec slečnu s Rumíčkem odvedeme.

Rumíček byl nadšen, protože v přepravce byla ta kooooočičkááááá. Jenže. Kočička - tedy vlastně kocourek - sice na pejsky zvyklej je, ale nebylo mu dobře. A kdo by byl zvědavěj na to, že se s ním chce kamarádit nějakěj cizák, když je mu špatně. Takže jsem Rumouška požádala, ať si dá pohov a vyrazili jsme. Slečna už po chvíli docela úpěla, protože říkala, že už se s přepravkou táhne hodinu a kočičák není z nejlehčích. Protože nás čekal ještě pořádněj kus cesty nabídla jsem se, že chvíli přepravku ponesu. A jen jsem překvapivě hekla,

když jsem ji popadla ☹ . Milej Kryštůfek, jak se kočička jmenuje, nebyl žádný lehký pírkó, ale poctivej a pořádněj pětikilovej macek ☹ . Slušně se v tý bedýnce pronesl.

A taky slušně protestoval. Co ho má co nosit náka cizí osoba?? Navíc, když je mu špatně!!! A proč kolem něho furt jezdí ten blbej pes??? Nutno podotknout teda, že Rumíček ho neobtěžoval, to ne, ale dával na všechno bedlivej pozor a celou cestu to měl všechno pod povellem ☹ ☹ Zkrátka dokonalý doprovodný vozidlo.

Až pak před klinikou polevil. Protože..... to jsme byli kousek od jeho oblíbenýho kopečku s tou dráhou, kde tak dobře vždycky běhá ten balonek. Celej se rozzářil ☹ . Já se se slečnou a Krištůfkem rozloučila, popřála jim, ať je brzo kočička v pořádku a mazali jsme teda s Rumoušem na ten kopeček :D. No jenomže, že jo... hele vono to tam taky nic moc neběhalo. Páč ta tráva taky nebyla posekaná. A tak si Rumíček párkrát pustil balonek, párkrát pro něj letěl, když jsem koplá dálku a pak se na to vykašlal. Když nejsou vhodný podmínky. ☹ Chápu ho, já třeba taky nerada lyžuju na ledovce v mlze, že jo. A já jsem teda byla dost ráda, neb jsem nepočítala, že vyrazíme až na tak dlouho a vzhledem k tomu, že jsem se předtím dost nalohnila, bylo na čase se co nejdřív vrátit domů.

Ale koho to zajímá, když je venku tak příjemně? Můžu do křovíčka přece. ☹ Rumíček šťastně hopíkal prostorem a hledal místa, kde můžeme dělat blbinky. Lavička, sloup, tyč o dopravní značky, velké kámen..... nohy už jsem měla do vánočky. Když já mu tak nerada kazim zábavu ☹ a tak jsme dělali blbinky a já se snažila přesvědčit sama sebe, že když to dokázal vydržet neskutečně dlouho pan Tycho de Brahe, zmáknou to taky, ne?

Ale přiznám se, že když si před barákem Rumíček vyvzpomněl, že ešče dáme obíhačku zábradlí, to už mi to pochopení docházelo teda. Neb mi hlavně docházel dech ☹ ☹ . Obrazně řečeno. Ale jsem výborná, zvládnuli jsme obíhačku i u toho druhýho zábradlí. A bez ztráty kytičky. ☹